

СРЕЩА

Докоснаха се чашитѣ и звѣннаха,
очитѣ ни се вгледаха бездѣнно,
и всичко на свѣта забравили, отречени,
заклехме се и двама тази вечеръ.

Изчезна нѣкъде шумътъ и залата,
и даже улицата бѣ заспала.
Не знамъ. — Не знамъ, дали ще бѣде на добро
и тази късна среща, и оброкътъ.

Надъ насъ тежи предречена разлѣжка,
ний знаемъ пѣтищата си и мжката.
Не затова ли приемъ днесъ до капка виното
и хапката дѣлимъ наполовина?

И може би, не ще се видимъ вече,
отъ вѣтроветъ Богъ знай де завлѣчени.
И само — знамето следъ битки и разгроми —
въ сърдцето си ще свиемъ — този споменъ . . .